

KOMMENTTI ARNE NEVANLINNALLE

Arne Nevanlinnan kolumni *Jaccuse* (niin & näin 1/1998) on ikävä esimerkki EU-EMU-keskusteluamme vaivanneesta epäsuhdasta. Poliittisen eliittimme nykylinjan kannattaminen katsotaan normaaliksi asiaksi, jonka perusteeksi riittävät puhujan itsensä esittämät syyt. Kriittiset puheenvuorot sensijaan selitetään niiden esittäjän poikkeavasta taustasta johtuviksi. Henkilö on ruotsinkielinen, vasemmistolainen/oikeistolainen, omaa epäilyttävän menneisyyden, on saanut ulkomaisia vaikutteita (!), luulee jotakin olevansa jne. jne. jne....

Nevanlinna käsittelee, muiden asioiden ohella, tutkijoiden vetoomusta EMU-kansanäänestyksen puolesta. Hänkin antautuu tällaiseen ikävään vihjailuun. Yhtenä vetoomuksen allekirjoittajana voin tietenkin mennä takuuseen vain omasta vilpittömyydestäni. Toisaalta itse vetoomukseen kuuluvassa, pitkähkössä tekstissä esitetyt argumentit ovat mielestäni jo sinällään riittävän painavia selittämään kannanottomme.

Nevanlinna esittää myös epäilyttävän teesin, jonka mukaan yhteiskunnallista kannanottoa 'on pakko kutsua moralistiseksi', ellei sen esittäminen aiheuta puoltajalleen konkreettista riskiä. Silloinhan lähes kaikki sananvapauden oloissa käyty poliittinen keskustelu olisi luonteeltaan moralistista.

Huomauttaisin vielä, että minkä tahansa kannanoton seuraukset esittäjälleen ovat osin ennakoimattomat. Zola ei kirjoittaessaan voinut aavistaa itselleen koituvia seurauksia. Tuskin myöskään J-P. Roos, Thomas Wallgren tai muut vetoomuksen alullepanijat ennakoivat osalleen lankeavaa ryöpytystä.

Olli Lagerpetz